เชื่อมั่นเป็นอย่างยิ่งว่า เกือบทุกท่านที่ได้อ่านธรรมะบรรยายนี้ จะต้องเคยชมภาพยนตร์วิทยาศาสตร์ประเภท SCI ที่ท่องไปในอดีตและอนาคต โดยเครื่องมือวิทยาศาสตร์ล้ำยุค และต่างก็คิดว่า นั่นคือความก้าวหน้าล้ำสมัย เกินกว่าที่จะเป็นไปได้....!!!

แต่โดยหลักฐาน และจารจารึกของพระพุทธศาสนาอันปรากฏในพระไตรปิฎก ยืนยันชัดเจนว่า เครื่องมือหรือความคิด ที่ออกมาเป็นภาพยนตร์วิทยาศาสตร์นั้น ล้าสมัยกว่าคำสั่งสอนของพระพุทธองค์ กว่า ๒,๕๐๐ ปี ไม่ใช่เป็นแค่การจารึกบอกเล่าเท่านั้น แต่พระพุทธองค์ยังทรงสั่งสอน ถ่ายทอด วิธีปฏิบัติอย่างเป็นขั้นตอน ให้เราท่านทั้งหลายสามารถกลายเป็นนักท่องเวลา เที่ยวไปทั้งในอดีตและอนาคตได้อย่างไร้ขีดจำกัดอีกด้วย

ซึ่งวิธีปฏิบัติดังกล่าวปรากฏอยู่ในวิถีการปฏิบัติสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค อันมีชื่อเรียกทางปฏิบัติว่า "**อตีตสญาน** = การย้อนหลังไปในโลกอดีต" และ"**อนาคตสญาณ** = การท่องไปในโลกอนาคต" ไอสไตน์คิดได้แต่เพียงทฤษฎีเมื่อไม่ถึง ๑๐๐ ปีที่ผ่านมานี่เอง แต่ก็แค่คิด ยังไม่รู้ว่าจริงๆ แล้วที่ไอสไตน์คิดน่ะ ไปแอบอ่านพระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธศาสนามาหรือเปล่า เพราะที่ตั้งชื่อเรียก คำว่า "อะตอม Atom มันลอกมาจากคำภาษาบาลี ว่า อัตตา ชัด ๆ" หรือจะว่าไม่จริง แต่แปลกไหมล่ะ คนกลับหลงใหลได้ปลื้ม เพราะเพียงแค่เป็นฝรั่ง ลืมรากฐานอันจริงแท้ที่มีมาก่อน ...

ดังนั้นเมื่อว่ากันตามหลักฐาน เราที่เป็นชาวพุทธควรจะภูมิใจ ที่ฉลาดและเรียนรู้วิธีปฏิบัติ ในขณะที่ฝรั่งลงทุนเป็นล้านล้านเหรียญ ยังค้นคิด และทำไม่ได้เท่าเศษเสี้ยว

ขนาดเข้าถึงต้นมวลยังไม่ได้ด้วยซ้ำไป (โครงการCERN)

การย้อนอดีต หรือการท่องไปในอนาคต ก็คือ สภาวะการแปรเปลี่ยนสภาพของสสารเป็นพลังงาน ซึ่งมวลจะมีพลังยิ่งยวด และเร็วกว่าแสงหลายล้านล้านเท่า เพราะสสารไม่ใช่สิ่งคงทนถาวร (ตามหลักแห่งพุทธศาสนาเรียกว่าเป็นสมมุติ) ทำให้สามารถเปลี่ยนสสารเป็นพลังงานได้ ปัจจุบันโครงการ CERN ทำโดยการใช้เครื่องเร่งอานุภาคการเปลี่ยนสสารเป็นพลังงาน ตัวอย่าง เช่น ดวงอาทิตย์ส่องแสงได้ เพราะดวงอาทิตย์เปลี่ยนมวลของไฮโดรเจนเล็กน้อย (0.7%) ไปเป็นโฟตรอน (ที่เราเรียกว่า แสง) ในทางปฏิบัติโดยวิถีแห่งสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค ก็สามารถเปลี่ยนสภาพกายหยาบ (กายนอก = กายสังขาร) ซึ่งมีสภาพเป็นสสาร (Mass) ให้เป็นพลังงานได้ โดยอาศัยระดับคลื่นความถี่เฉพาะ เร่งระดับสู่ความยิ่งยวด ทำให้กายนอกที่เป็น Mass รวมกับกายในกายซึ่งมีสภาพเป็น Plasma สภาวะที่ได้ออกมาจึงกลายเป็นพลังงานที่สูงกว่าโฟตรอนและมีความเร็วยิ่งกว่า

ด้วยสภาวะดังกล่าวนี้ จึงทำให้ผู้ปฏิบัติตามวิถีแห่ง สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค สามารถย้อนเวลาสู่อดีต ที่เรียกว่า "**ระลึกชาติได้**" และท่องไปในอนาคต ที่ภาษาปฏิบัติเรียกว่า "**รู้ล่วงหน้า**" นอกจากนั้นยังสามารถท่องไปยังจักวาลอื่น ๆ อย่างไร้ขีดจำกัด ดังปรากฏจารึกบันทึกไว้ ในพระไตรปิฎก มากมายหลายหมื่นปกรณ์ว่า สาวกของพระพุทธองค์มีอิทธิฤทธิ์เกินกว่าสามัญมนุษย์ปกติ แต่เหนืออื่นใด ไม่ว่าจะเป็นการย้อนอดีต หรือทะลุมิติสู่โลกอนาคต รวมทั้งท่องจักรวาลนั้น ย่อมต้องมีรากฐานการฝึกฝน อย่างเดียวกันหมด คือ "**อธิษฐาน**" ทั้งสิ้น และนี่คือวิทยาการ อมตะ ล้ำยุค ที่ท่านทั้งหลายจะได้ศึกษา ปฏิบัติ เพื่อพิสูจน์ทราบ ความมีอยู่จริงของสิ่งที่กล่าวข้างต้นด้วยตัวของท่านเอง ซึ่งเราจะเริ่มอบรมกันในวันเสาร์ที่ 27 July เวลาประเทศไทย ๑๙.๐๐ – ๒๑.๐๐ น. ทุกเสาร์ ๑๔.๐๐ – ๑๖.๐๐ น. ทุกอาทิตย์ ตลอดช่วงเข้าพรรษา ปิดภาคเรียนวันที่ ๑๒ ต.ค. ๒๕๕๖ ท่านที่มาไม่ได้ ให้ติดตามศึกษาจาก http://rustanyou.com เลือก Success TV หรือ http://ustream.tv/channel/sucsess/ ตามวันและเวลาดังกล่าว

ด้วยอำนาจแห่งพระรัตนตรัย จงดลบันดาลให้สาธุชนทุกท่าน จงประสบแต่ความมีโชค โภคสมบัติ เจริญวิวัฒน์ในหน้าที่การงาน กิจการทั้งปวงอันเป็นกุศล จงสัมฤทธิผล ดั่งใจอธิษฐาน ทุกท่าน ทุกประการเทอญ ฯ เจริญพร

เป็นปกติของชีวิตมนุษย์ทั่วไป เมื่อเกิดมามีหูตา ปากจมูก สองมือ สองเท้าหนึ่งสมองเท่ากัน มันน่าที่จะทำอะไรแล้วสำเร็จเหมือน ๆ กัน ถ้าทำสิ่งนั้น ๆ อย่างเดียวกัน นี่ว่ากันตามหลักตรรกวิทยา แต่ตามปรากฏเป็นจริงนั้น มิได้เป็นไปตามนั้น แม้ว่าจะย่างก้าวเดิน กระทำทุกกระเบียดโดยไม่ผิดพลาด ก็ไม่อาจสำเร็จเท่าเทียมกันได้ นั่นเพราะอะไร ....

ในพระพุทธศาสนานั้น มีคำตอบไว้ให้อย่างชัดเจนว่า เป็นไปโดยกรรม ... **กรรมย่อมจำแนกสัตว์ให้แตกต่างกัน** ด้วยเหตุดั่งนี้ เราท่านทั้งหลาย ที่ได้ศึกษาธรรมะ และปฏิบัติกันในยามดึกนี้ ก็เพื่อที่จะศึกษาวิธีที่จะบังคับกรรมให้อยู่ภายใต้อำนาจของเรา ซึ่งแน่ละ กรรมนั้นมีสองอย่าง คือ กรรมดี หรือ กุศลกรรมย่อมให้ความสุข และ กรรมชั่ว คือ อกุศลกรรมให้แต่ความทุกข์ ซึ่งใครก็ไม่อยากได้รับผลกรรมชั่วนั้น แต่จะทำอย่างไรได้ เพราะกรรมดีเปรียบเหมือนน้ำบริสุทธิ์สะอาด ส่วนกรรมชั่วเหมือนน้ำมัน

โดยธรรมชาติน้ำมันย่อมลอยอยู่เหนือน้ำ ด้วยธรรมชาติจัดสรรให้เป็นไป เราจึงได้เห็นคนชั่วทรามทั้งหลาย มีอำนาจอยู่เหนือผู้ที่กระทำบุญกุศลโดยทั่วไป ก่อให้เกิดกระแสว่า ทำบุญไปก็ไร้ประโยชน์ สู้โหดๆ โกงเขายังได้เป็นเจ้านาย มีตำแหน่งหน้าที่มีคนเคารพกราบไหว้ นับถือไปทั่ว นี้คือสิ่งที่เป็นอยู่ และเป็นไปในสังคมปัจจุบัน เราเห็น เรารู้ และเรายอมรับ ก็เพราะว่าเป็นธรรมชาติและเป็นจริงเช่นนั้น และนานเข้า เราก็บอกตัวเราเองว่าเราต้องยอมรับสภาพอย่างนั้น....จริงละหรือ....

คำตอบคือ ไม่จริงเลย เพราะ เขา และ คุณ หรือ ใคร ๆ ก็มีสิทธิที่จะควบคุม บังคับ

และมีอำนาจเหนือกรรมชั่วเหล่านั้นได้ ถามว่าด้วยอะไร ตอบได้เลยว่า ...ด้วยการปฏิบัติ .... คำถามง่าย ๆ ...

ท่านเชื่อไหมว่า คนเลวที่บอกว่าได้ดี คนพวกนี้กลัวที่สุด คือ การเปลี่ยนแปลง โดยเฉพาะการเปลี่ยนแปลงที่เขายอมรับไม่ได้ นั่นคือ "ความทุกข์" แต่ในทุก ๆ วันเขาเหล่านั้นอยู่บนกองทุกข์ ไม่มีวันไหนที่สุขจริง มีแต่วันเสื่อมสลาย กระจาย ระเหย ยังไม่เคยปรากฏว่าคนเลวในอดีต แล้วลูกหลานในปัจจุบันยังใช้สกุลนั้น ๆ อยู่ นี่คือสิ่งที่มองเห็นได้ แต่เราท่านทั้งหลาย คงจะไม่มีเวลาพอที่จะรอคอยให้คนเลว หรือ กรรมเลวนั้นสิ้นสลายกลายสภาพไปเอง

ด้วยเหตุดั่งนี้ พระพุทธองค์จึงทรงสอนวิธีการปฏิบัติให้เราอยู่เหนือกรรมชั่ว หรือมีอำนาจอยู่เหนืออกุศลกรรม อันส่งผลให้เราเกิดทุกข์ และ สามารถที่จะมีพลังป้องกันรวมไปถึงกำจัดความชั่วร้ายของเหล่ามาร (กำจัดมาร คืองานพระโพธิสัตว์) ไม่ให้ทุกข์ทั้งหลายเกิดขึ้นในชีวิตได้ พร้อมนั้นยังรับแต่เพียงกุศลกรรม และ ความสุขตลอดชีวิต แม้ว่ารอบข้างจะเต็มไปด้วยสิ่งชั่วร้าย สิ่งเหล่านั้นก็มิอาจจะทำลาย หรือ ให้ร้ายแก่เรา เปรียบประดุจกับน้ำมันที่อยู่ในขวดเดียวกันกับน้ำ กลับช่วยป้องกันน้ำไม่ให้เสื่อมสภาพหรือระเหยไปอย่างไร้ประโยชน์

พระพุทธศาสนา เป็นศาสนาของผู้ฉลาด ผู้รู้ ไม่ใช่ของผู้โง่เขลา การอยู่ร่วมในสังคมมนุษย์ ย่อมมีคนดีชั่วปะปนกัน เหมือนน้ำกับน้ำมันที่ปนกันอยู่ในขวด หากไม่รู้จักวิธีดื่มกินน้ำในขวด ก็จะต้องดื่มเอาน้ำมันเข้าไปด้วยฉันใด ชีวิตของผู้ที่ไม่รู้วิธีปฏิ-บัติ ก็ย่อมที่จะมีสุขและทุกข์ปนกันไป หรือไม่ก็โดนคนชั่วรังควาญนั้นเป็นเรื่องปกติ

แต่เมื่อรู้วิธีอันถูกต้องในการดื่มกิน คือ เอาหลอดเสียบลงไปในขวด ก็จะสามารถดื่มน้ำในขวดนั้นได้ โดยไม่ต้องสัมผัสกับน้ำมัน แม้ว่าน้ำมันนั้นยังคงอยู่ในขวดเดิม

หลอดนั้นเปรียบได้กับสมาธิ อันรวมเป็นหนึ่งเดียว ใช้จังหวะเดียวในการแทงตลอดจากปากขวดไปยังน้ำบริสุทธิ์ในขวด หากไม่บอกไม่สอนวิธี หรือ ผู้ที่จะดื่มน้ำในขวดไม่รู้วิธีดื่ม ก็จะยกขวดกระดกเข้าปาก ยังไงยังไง ก็ต้องดื่มน้ำมันเข้าไปเต็มกลืน นี้คือ ความแตกต่างอย่างเห็นได้ชัด สำหรับผู้ที่ปฏิบัติถูกต้อง กับผู้ไม่รู้วิธีปฏิบัติ สำหรับผู้ที่รู้วิธีปฏิบัติ ย่อมจะอยู่ในสังคมชั่วร้าย ทรชน คนพาล ฯลฯ ได้อย่างไม่สะทกสะท้านและสามารถเจริญก้าวหน้าได้อย่างไร้อุปสรรค ....

และนี่แหละคือ สิ่งที่เรามาเรียนรู้กัน ศึกษากัน และปฏิบัติกัน เพื่อเข้าสู่วิถีทางปฏิบัติอันถูกต้อง เรียกว่า " ปฏิสัมภิทามรรค " แปลว่า " หนทางปฏิแห่งการพ้นทุกข์ " ซึ่งผู้ปฏิบัติแล้ว ไม่ว่าความทุกข์ชนิดไหน ๆ ก็ไม่อาจเข้ามากระทบกับชีวิตของผู้นั้นได้ ไม่ว่าจะเป็นทุกข์โดยหนี้สิน ครอบครัว ธุรกิจ ฐานะ ศัตรู โรคภัย สารพัดจิปาถะ ที่จัดว่าเป็นทุกข์หยาบ ๆ ที่มนุษย์โลกต้องพบต้องเจอกันนั้น จะไม่อาจเข้ามากระทบแม้เพียงผิว นี้คือความจริง และพิสูจน์ได้ และเมื่อได้ปฏิบัติแล้วจะรู้ว่า ความจริงแล้ว สิ่งที่เราเรียกว่า คนเลว คนชั่ว ความทุกข์ ความเศร้า และโรคภัย มันกลายเป็นสิ่งท้าทายไปเสียด้วยซ้ำ

เพราะเมื่อปฏิบัติแล้วจะเหมือนก้บฝึกมวย ถามว่าจะเตะกระสอบไปทำไม ถ้าไม่มีชกจริง ยิ่งมีคู่ชกชีวิตยิ่งมีรสชาติ เพราะผู้ปฏิบัตินั้นรู้อยู่เต็มอกว่า ยังไง ๆ ก็ชนะวันยังค่ำ แต่ก็อยากพิสูจน์ฝีมือในการฝึกฝนของตน นี่แหละเรียกว่า ความท้าทายที่แสนสนุกสำหรับผู้ปฏิบัติ เมื่อถึงวันนั้น คุณ เขา และใคร ๆ ที่ปฏิบัติได้แล้วจะรู้ว่า โลกนี้ ความสำเร็จทั้งหลาย คุณสามารถสร้างมันได้ ด้วยพลังที่คุณได้ฝึกฝนนั้น.... คำถามตรงนี้มีว่า ....เมื่อคุณรู้ว่า หนทางแห่งการปฏิบัตินั้นมีอยู่....แล้วคุณรออะไร ถึงยังไม่ลงมือปฏิบัติ ??

ด้วยอำนาจแห่งคุณพระศรีรัตนตรัย จงดลบันดาลให้ท่านสาธุชนผู้ใฝ่ในกุศลทุกท่าน สมจิตเจตนาดังอธิษฐานอันเป็นกุศลทุกประการ ทุกท่านเทอญ เจริญพร

สิ่งที่ต้องพึงทราบ สำหรับผู้ที่จะเริ่มปฏิบัติใหม่ทุกท่าน เปรียบเสมือนการที่เราจะสอบแข่งขันเข้าเรียน ในสถาบันอันสูงสุดของประเทศ ก็ย่อมต้องมีกฎเกณฑ์ และคุณสมบัติที่สถาบันนั้น ๆ ได้กำหนดไว้ เช่น โรงเรียนเตรียมนายร้อย ผู้ที่จะเข้าไปศึกษา ก็ต้องฝึกวิ่ง ๑๐ ก.ม. ยืดพื้น ๒๐๐ ดึงข้อ ๑๐๐ พร้อมทั้งสอบผ่านข้อเขียน ตามที่สถาบันกำหนด..เช่นเดียวกัน.. จะได้รับการคัดเลือกให้เป็น "ผู้ที่สามารถกำหนดชีวิตของตนเองได้ตามปรารถนา" ย่อมต้องมีขั้นตอนในการคัดเลือกและเตรียมพร้อมก่อนตามกฎเกณฑ์ที่กำหนด ซึ่งแน่ละ ไม่ใช่หมายถึงว่าทุกคนจะผ่าน... เพราะคุณสมบัติอันพิเศษนี้ไม่ใช่มีไว้สำหรับ "คน" แต่ มีไว้สำหรับ " มนุษย์ " ที่ได้ถูกคัดสรรและผ่านกฎเกณฑ์อันกำหนดไว้โดยเฉพาะ ....

ท่านทั้งหลายอาจจะคิดว่า ใครก็แล้วแต่ที่เป็นชาวพุทธ คือ กราบพระ สวดมนต์ นับถือศรัทธา ใส่บาตร ก็สามารถผ่านเข้ามาเป็นบุคคลพิเศษ ดังกล่าวข้างต้นนั้นได้แล้ว ... ไม่หรอก ไม่ใช่อย่างที่คิด เพราะคำว่า "พุทธบริษัท" แปลมาจาก คำว่า "Buddishism Coporation" เป็น "บริษัท" ที่ต้องคัดสรร บุคคลที่มีคุณสมบัติเฉพาะเท่านั้น เข้ามาในบริษัทได้ ไม่ใช่เพียงแค่นับถือศรัทธา ตามที่เราเข้าใจเท่านั้น บุคคลพิเศษของ " บริษัทพุทธ" หรือที่เรียกว่า "พุทธบริษัท" มี ๔ เหล่า คือ อุบาสก อุบาสิกา ภิกษุ ภิกษุนี จะสังเกตเห็นได้ว่า ไม่มีคำว่า"สมมุติสงฆ์" แต่ใช้คำว่า “ภิกษุ” ซึ่งเป็นสิ่งที่บ่งบอกสัญญาณให้เราได้ทราบว่า ทั้ง ๔ นี้ไม่ใช่ธรรมดา

พร้อมนั้นยังแบ่ง ระดับชั้นตามความสามารถพิเศษไปอีก คือ ๔ ระดับ คือ โสดา

บัน สกิทาคา อนาคามี และ อรหันต์ เหล่านี้เรียกว่า "พุทธบริษัท" พุทธ แปลว่า สว่าง แจ้ง มาจากศัพท์ว่า “อริยะ” บุคคลเหล่านี้จึงมีชื่อว่า "อริยบุคคล" คือ "ผู้ที่มีชีวิตอยู่ท่ามกลางแสงสว่างทั้งปวง " เรามักเข้าใจกันไปตามหนังสือที่อ่านทั่วไปว่า "อริยะบุคคล" คือ ผู้หลุดพ้นไปแล้ว จะมายุ่งกับทางโลก คือ ใช้ชีวิตอย่างมนุษย์สามัญนั้นไม่ได้ นั่นก็ใช่... แต่ไม่ถูกทั้งหมด เพราะ พระอริยบุคคลมีถึง ๔ ระดับ ที่พ้นโลกจริง ๆ นั้นคือ ระดับสูงสุด เรียกว่า "อรหันต์" แต่ในระดับล่างลงมาถึงระดับโสดาบัน ล้วนใช้ชีวิตเยี่ยงปุถุชนคนปกติ มีความแตกต่างกับมนุษย์ทั่วไป คือ มีพลังอำนาจพิเศษในตนอันเหนือมนุษย์ ไม่มีคำว่าตกต่ำ ไม่มีคำว่ายากจน ไม่มีคำว่าทุกข์ และเป็นผู้ที่สามารถกำหนดวิถีชีวิตของตนได้เอง แม้แต่ความตาย ก็กำหนดได้ ว่าจะตายเมื่อใด ...

ดังนั้น ความเป็นจริง กับสิ่งที่ท่านทั้งหลายได้รับรู้รับเรียน หรือ ได้รับการสั่งสอนมาจากสำนักต่าง ๆ จึงแตกต่างกัน ยกตัวอย่าง นางวิสาขา เป็นอริยบุคคลตั้งแต่ยังเด็ก ก็แต่งงานมีลูกเป็นร้อย อนาถปิณฑิกะเศรษฐี ก็ใช้ชีวิตเป็นพ่อค้าวานิช และ มีพระอริย-บุคคลชั้นอานาคามีที่เป็นปุถุชน ไม่ได้บวชเป็นสมมุติสงฆ์ก็มากมาย และใช้ชีวิตปกติ

ที่กล่าวนี้มีอยู่ในพระไตรปิฎก ที่ยกขึ้นมาให้ทราบ เพื่อให้ทุกท่าน ที่จะก้าวเข้าสู่วิถีแห่ง สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค คือ บททดสอบ หนึ่งเดียวไม่มีสอง สำหรับทุกท่านที่ต้องการจะเข้าสู่การเป็น "พุทธบริษัท" ตามกฎเกณฑ์ของ " Buddha Coporation" ซึ่งถ้าไม่ผ่าน หรือ ทำไม่ได้ ผู้นั้นก็ไม่ได้จัดว่า เป็นพุทธบริษัท ก็จะเป็นเพียง ผู้รู้จักว่า "พุทธศาสนาเป็นอย่างไร" เหมือนแค่รู้ว่า รถยนต์ฟารารี่เป็นอย่างไร แต่ไม่มีสิทธิ์เป็นเจ้าของ นั่นแหละ

ในก้าวแรก ของการเข้าสู่การคัดเลือกเพื่อเป็น พุทธบริษัท เพื่อก้าวสู่ความเป็นบุคคลที่เหนือมนุษย์ เหนือโชคชะตา มีความสามารถบังคับกาลเวลา และสรรพสิ่งให้อยู่ในอำนาจ อันเรียกว่า อริยะบุคคล ของพุทธศาสนานั้น คือ....**การเชื่อมั่นโดยไม่สั่นคลอนในพระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า ด้วย " ใจ " ..**

ผู้ที่ก้าวเข้ามาต้องสาบานตน มอบกาย ถวายชีวิตวาระจิตเดียว ด้วยสัจจะวาจา เรียกตามประสาทั่วไป ก็เรียกว่า "สาบานตน" ก็ได้....มนุษย์ธรรมดา ที่จะก้าวเข้ามาสู่ความเป็น "ผู้เหนือมนุษย์" จึงต้องไม่ธรรมดา การสาบานตนดั่งว่านั้นเป็นขั้นแรก เรียกว่า "**การถึงพร้อมด้วย จาคะ**" หรือการถึงพร้อมด้วย "ทาน" อันเป็น**มหาทาน** ซึ่งมีคำ

กล่าวสาบานตนดั่งนี้ ว่า

" อิมาหำ ภนฺเต ภควา อตฺตภาวำ ตุมหากำ ปริจชามิ ฯ

ข้าแต่พระผู้มีพระภาคเจ้า ข้าพระพุทธเจ้า ขอมอบกายถวายชีวิตในภพชาตินี้ เพื่อเป็นพุทธบูชา "

เสียงที่เปล่งออกมา ที่เรียกว่า "**วาจา**" จะ**ต้องพร้อมกับเสียงของ " ใจ "** จึงจะเรียกว่า คำกล่าวนั้น ได้กล่าวมาด้วยความ**จริงใจ** ดังนั้นหาก วาจาที่กล่าวออกมานั้นไม่พร้อมกับ " ใจ " คำกล่าวนั้นก็ใช้ไม่ได้ คือ สอบไม่ผ่านตั้งแต่ ยกแรก....วิธีทำให้ วาจา และใจ ให้ออกเสียงพร้อมกันจะทำได้อย่างไร เราจะนำมาขยายให้ได้รับทราบในโอกาสต่อไป

ด้วยอำนาจแห่งคุณพระศรีรัตนตรัย อันมีพุทธานุภาพเป็นเบื้องต้น ขอจงดลบันดาลดล ส่งผลให้สาธุชนทุกท่านสมหวัง สมปรารถนา ในชีวิต กิจการ ครอบครัว และฐานะ สิ่งใดปรารถนาอันเป็นกุศล จงสัมฤทธิ์ผลดั่งใจโดยพลันทุกประการเทอญ เจริญพร

"หว่านเมล็ดพืชเช่นใด ย่อมได้รับผลแห่งพืชชนิดนั้น "เราท่านทั้งหลาย มักได้ยินวลีนี้จนติดหู แน่ละและเป็นความจริงที่ย่อมเป็นเช่นนั้น ที่มองเห็นได้ และพิสูจน์ได้โดยไม่ต้องมีคำอธิบายภายหลังที่กล่าววลีนี้

ในพระพุทธศาสนา จุดสูงสุดอันเป็นเป้าหมายสุดท้าย คือ "**สัจจธรรม** แปลว่า การดำรงอยู่อย่างจริงแท้ อันไม่แปรเปลี่ยน" (สัจจะ แปลว่า ความจริงแท้ อันไม่แปรเปลี่ยน ธรรมะ แปลว่า การดำรงอยู่ หรือ ทรงไว้) ซึ่งเราท่านทั้งหลายที่เป็นชาวพุทธต่างรู้จักกันในศัพท์ของคำว่า "**นิพพาน**"นั้นเอง พระพุทธพจน์ปรากฏยืนยันในพระไตรปิฎกถึงสภาวะแห่งพระนิพพาน ว่า "นิพพาน เป็นสภาวะอันไม่ขึ้นต่อกฎเกณฑ์แห่งเวลา ไม่ต้องอาศัยสถานที่ ปราศจากความทุกข์ โศก โรคภัย และสิ่งชั่วร้ายทั้งปวง เป็นสภาวะแห่งความสุข ดังพระบาลีว่า “**นิพพานัง ปะระมัง สุขัง**” ความว่า **สุขใดจะเหนือกว่านิพพานเป็นไม่มี** ดังนี้

สรุปได้โดยองค์รวมว่า นิพพานเป็นสุขอย่างยิ่ง ดังนั้น เส้นทางสู่พระนิพพาน หรือ ที่เรียกว่า "เส้นทางพระอริยะ(บุคคล)" คือ เส้นแห่งความสุข เริ่มต้นด้วยความสุขปราศจากทุกข์ และ สิ้นสุดที่ความสุขอันหาอันใดเปรียบประมาณมิได้

มนุษย์เราทั้งหลาย ที่เกิดมาบนพื้นพิภพนี้ ย่อมมีความทุกข์ที่แปลกต่าง แล้วแต่สภาวะ สถานะ ของแต่ละบุคคลที่กำเนิดนั้นต่างกันไป โดยสภาวะแห่งกรรม (ผลการกระทำ) ของมนุษย์นั้น ๆ ในอดีต ความทุกข์พื้นฐานของมนุษย์โลก ที่มองเห็นได้ คือ

ความลำบากยากจน ความขัดสนในการดำรงชีพ การเป็นหนี้สิน ความไม่สมปรารถนาในสิ่งที่ต้องการ และความเจ็บป่วยจากโรคร้าย รวมทั้งความโศกเศร้าทั้งหลาย นี้เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นกับมนุษย์โดยธรรมชาติ เราเรียกว่า "กรรมย่อมจำแนกสัตว์โลก ให้แตกต่างกัน" การใช้ชีวิตของมนุษย์โดยทั่วไปตามปกติ ย่อมมิอาจหลีกหนีผลกรรมที่เขาเหล่านั้นสร้างไว้ได้ เปรียบเสมือนเขาได้หว่านพืชชนิดใดไว้ เขาก็ได้รับผลชนิดนั้น ดังได้กล่าวไว้แล้วแต่ต้นนั้น

ด้วยเหตุดังกล่าว มนุษย์ทั้งหลายที่เดินไปบนเส้นทางแห่งกรรม อันเรียกว่า "กรรมะวิถี (เส้นทางแห่งกรรม)" ย่อมมิอาจหลีกหนีความทุกข์ทั้งหลายนั้นได้ ต้องก้มหน้ารับกรรม ที่พวกตนได้กระทำ (หนี้กรรม) นั้นไปจนกว่าจะหมดกรรม .... นี่คือสภาพของมนุษย์ปกติสามัญ อันมิได้ถูกคัดเลือกสรร ให้เป็นผู้ที่ได้เข้าสู่ความเป็น "พุทธบริษัท" อันมีเส้นทางเฉพาะ ซึ่งเป็นเส้นทางแห่งความสุข สมหวัง สมปรารถนา ไร้โรคาพยาธิ ปรารถนาสิ่งใดก็ได้สมประสงค์ ไม่มีความโศกเศร้ารันทด ไม่พบกับความมืดมนหมดหนทางแห่งชีวิต เส้นทางนี้มีแต่ความสุข และแสงสว่างแห่งความสำเร็จที่สาดส่อง ตั้งแต่เริ่มต้นจนสุดปลายทาง เรียกว่า "**เส้นทางอริยะ**" คือเส้นทางของพุทธบริษัท หรือ บุคคลที่มีคุณสมบัติ และถูกคัดสรรผ่านขั้นตอนเฉพาะแล้วเท่านั้น

สัจจะธรรม คือเป้าหมายแห่งพุทธศาสนา คือเส้นทางแห่งพระอริยะ ดังนั้นผู้ที่จะมีคุณสมบัติ ได้รับการคัดเลือกให้ได้เดินไปบนเส้นทางนี้ จะต้องประกอบด้วยสิ่งแรก คือ "**สัจจะ**" คือ ความจริงอันไม่แปรเปลี่ยน และ ความจริงดังกล่าวนั้น จะต้องมาจาก "ใจ" ดุจดั่งปลูกพืชเช่นใดย่อมได้รับผลเช่นนั้น ความจริงนั้นจะต้องมาจากใจ

และคุณสมบัติต่อมา คือ **การเป็นผู้เสียสละ** ผู้ที่จะเดินทางไปบนเส้นทางพระอริยะ ย่อมต้องเป็นผู้ที่เสียสละชนิดสุดยอด คือ ยอมเสียสละได้แม้ชีวิต โดยประกาศด้วยวาจาจากความจริงใจ "**ถวายชีวิตเป็นพุทธบูชาโดยไม่ลังเลสงสัย**" ในทางปฏิบัติเรียกว่า "**ถึงพร้อมด้วยโอปกันนะศรัทธา**" หรือ ถึงพร้อมด้วยจาคะ (ถึงพร้อมด้วยทาน) อันเป็นสิ่งมนุษย์ทั้งหลายทำได้ยากยิ่ง การเปล่งถวายชีวิตด้วยสัจจะวาจา นี้เป็น "มหาศีล" (สัจจะเป็นหัวใจแห่งศีลทั้งหลาย)

และคุณสมบัติที่สาม คือ มนุษย์ผู้นั้นปฏิบัติในแนวทางแห่งสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรคเท่านั้น เรียกว่า "**ถึงพร้อมด้วยภาวนา**"

สรุปรวม**คุณสมบัติ**ผู้ที่จะเข้าสู่เส้นทางพระอริยะได้นั้น จะต้อง

๑. ถึงพร้อมด้วยทาน

๒. ถึงพร้อมด้วยศีล

๓. ถึงพร้อมด้วยภาวนา ดังนี้

เหตุที่มนุษย์ทั้งหลาย ที่กล่าวว่า พวกเขาทำสมาธิปฏิบัติมาแล้วเป็นสิบสิบปี ไม่เห็นมีความจำเป็นจะต้องมีสัจจะ ไม่เห็นจำเป็นจะต้องกล่าววาจาจากใจ และไม่มีความจำเป็นใด ๆ ที่จะต้องถวายชีวิตเป็นพุทธบูชา.. คำกล่าวเช่นนี้มีให้ได้ยินอยู่ทั่วไป ด้วยเหตุดั่งว่านั้น จึงขอยกพุทธดำรัส ขององค์สมเด็จพระศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่ทรงแสดงถึงโทษแห่งการไม่ถวายชีวิตเป็นพุทธบูชา มีว่า...

" จริงอยู่ โยคาวจรบุคคล ครั้นมิได้ถวายตนเป็นพุทธบูชาอย่างนี้แล้ว เมื่อหลีกไปอยู่ในที่เสนาสนะอันสงัด ครั้นอารมณ์อันน่ากลัวมาปรากฏในครองจักษุ ก็ไม่สามารถยับยั้งตนอยู่ได้ จะหลีกเลี่ยงหนีไปยังแดนหมู่บ้าน กลายเป็นผู้คลุกคลีอยู่ด้วยคฤหัสถ์ ทำการแสวงหาลาภสักการะอันไม่สมควร ด้วยอาการทุจริตต่างต่าง มิช้าก็ถึงความฉิบหาย" ผู้ที่ถวายตนเป็นพุทธบูชา ด้วยกาย วาจา ใจ ชีวิตของเขานับแต่วินาทีนั้น เขาได้เปลี่ยนคุณสมบัติ และสถานะตัวเขาเอง ก้าวขึ้นสู่ **"ความเป็น พุทธบุตร"** อย่างเต็มภาคภูมิ ดังนี้

ด้วยพลังแห่งพุทธานุภาพ จงปกป้องคุ้มครองสาธุชนผู้ใฝ่ในธรรม ทุกท่าน จงก้าวหน้าในการปฏิบัติ สมปรารถนาในสิ่งอันตนอธิษฐานทุกสิ่งทุกประการ ทุกท่านเทอญ

เจริญพร